Ч. 59. Второк 29 (16) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавемана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецкі справи. — Становище німецкого національного союза. — Новий войсковий закон для Босни. — З француского парляменту. — Вісти з Абісинії.

Віденьска „Korresp. Zentrum" містить такі замітки одного члена правиці палати панів: Прикрі відносини, які панують в парляменті і ческім соймі, домагають ся, аби їм зробити раз конець, тим більше, що конечне є скоре упорядковане як буджету держави так фінансового положеня Чехії. Однако самі з себе витворили ся такі відносини що без урухомленя ческого сойму неможлива праця парляментарна і на відворот. Чеські посли домагають ся як звістно значної зміни дотеперішної системи правліня. Не повинно їм то перешкаджати, противно було би згідне з тим жаданем, коли би чеські посли займили супротив національних спорів в Чехії якесь рішуче становище. Але Чехи говорять лиш заєдно, чого не хотять, а не хочуть сказати, чого хотять. Чехи же повинні памятати, що засадниче перечене ніколи не принесло їм пожитку і що з тою тактикою повинні би раз покінчити. Наради і можливі уступки, то о много простійша дорога до цїли як уперте перечене всего.

Німецкі посли до ческого сойму Леґлер і др. Шікер обговорювали оногди на зборах німецко-народного союза в Ліберци положенє ческого сойму і єго вигляди на будуче. П. Леґлер заявив, що богато злого наробила беcїда др. Крамаржа в Петербурзі о цілях неославізму, як також уступленє др. Шрайнера з кабінету. Не бачучи запоруки нормальних нарад правительство мусить покинути намір скликаня ческого сойму. Німці мусять домагати ся заведеня порядку після умови з року 1890, а перед усім зовсім самостійного становища в адміністрациї. Коли по скликаню сойму Німці стрітять ся знов лише з мнимими уступками, під покришкою котрих була би лише охота видобути средства на покритє матеріяльних потреб краю, то поступлять так само як попереднім разом. Правда, що нинішні відносини для краю незвичайно прикрі, але німецким послам не вільно виставляти на небезпечність будучности свого народу.

Подібно промовляв і др. Шікер, котрий також голосив, що супротив нинішних відносин, німецкі посли не допустять до того, аби ческий сойм міг спокійно радити.

На другий місяць розпічнуть ся у Відни наради войскових ресортових міністерств і босаньскої управи над проектом нового войскового закона для Босни і Герцеґовини. Теперішний войсковий закон для тих країв, виданий 1880 р., має провізоричний характер, бо державно-правне становище тих країв підчас виданя того закона не було ясно означене, а також краєві відносини не позволили на видане закона зі строгим приміненем загального обовязку войскової служби. Через розтягненє суверенних прав на Босну і Герцеґовину австрийский цісар став верховним начальником також для войскових відділів Босни і Герцеґовини, а управильненє державно-правних відносин анектованих країв уможливляє також видане дефінітивного войскового закона.

Новий войсковий закон має бути опертий на тих самих основах, які має на увазї також будуча реформа войскового закона для цілої монархії, отже м. и. на дволітній войсковій службі і полученім з нею збільшеню континґенту рекрута. Має він також числити ся з особливими культурними відносинами в анек-

---

27)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Марриата.

(Дальше).

— Тут є залив, пане капітане — сказав Гевкурст — що веде аж до будинків. Чи не було би ліпше підплисти аж там, бо будинки, коли необсаджені могли би нам дати якусь охорону на случай, коли будемо мусїли звести завзятійшу борбу?

— Очивидно Гевкурст — відповів голос, в котрім Франціско відразу розпізнав голос Каїна.

— Отже він ще жиє — погадав Франціско — і єго кров не прилипла до моїх рук.

— Наперед хлопці — крикнув Гевкурст.

Човна поплили в залив, а Франціско поспішив до своїх людий.

— Хлопці — сказав, коли вибіг по драбині — тепер мусите показати ся як рішучі мужчини; маємо до діла в людьми готовими на всьо. Я розпізнав голос капітана і єго першого офіцира, так, що нема ніякого сумніву, що то морскі розбишаки. Човна їх пливуть до заливу і они зараз причалять до берега за будинками. Повитягайте сейчас драбини на гору і не стріляйте на сліпо, а добре цїльте. Тихо, люди, тихо! Ось они.

Розбишаки підходили в великій силі від будинків. Ішли в такім напрямі, що лише з веранди, де не було більше місця як на вісім або десять людий, можна було на них стріляти. Тому зарядив Франціско, аби перші зараз по вистрілі уступали і набивали свої рушниці та робили місце другим.

Розбишаки були на отвертім місци між будинками над рікою а домом і дійшли були до половини віддаленя, коли Франціско дав знак, аби розпочати пальбу. На сальву Іспанців відповіли розбишаки й собі сальвою і голосним криком і вистріливши ще раз в напрямі веранди, заохочувані Каїном і Гевкурстом, пустили ся бігцем вперед. Позаяк Іспанці спершу не могли вистрілити з більше рушниць як з вісьмох або десятьох, то неприятель уважав їх о много слабшими як були они дійстно. Тому розбишаки розвинули ся перед верандою в довгий ланцух і безнастанно удержували сильний огонь. На ту пальбу відповідали Іспанці майже чверть години і коли в той спосіб в пальбі взяли участь майже всї рушниці, побачили тогди розбишаки, що мають до діла з ворогом о много сильнійшим як спершу надіяли ся.

Між тим на дворі зовсім стемніло, лиш на хвилю, коли заблис вистріл, можна було розпізнати поодинокі стати. Каїн і Гевкурст веліли своїм людям поступати наперед, підійшли аж до самого дому і опинили ся під верандою. Оглянули вікна і двері і сейчас пізнали, що туди майже неможливо дістати ся до середини; але в тій самій хвили впало їм, що їх люди уставлені під верандою, не лякаючи ся ворожих куль, можуть стріляти крізь тонкі дошки помосту веранди на стоячих на горі. Гевкурст уставив чим скорше майже половину своїх людий під верандою, приказуючи прочим стріляти дальше так само як досї. Вскорі показав ся успіх того заряджения. Кулї розбишацких рушниць пробивали тонкі дошки і зранили небезпечно кількох Іспанців, так що Франціско мусїв вкінци приказати своїм людям, аби уступили до середини дому і стріляли дальше з вікон.

Але й в той спосіб не довго мала вести ся борба, бо пірати підложили огонь під деревляні і зовсім сухі стовпи веранди. Поволи полумінь розширила ся і єї язики повзли чим раз скорше в гору до веранди. Вскорі ціла веранда стояла в полумини; велика користь для нападаючих, бо коли Іспанці не могли їх добре бачити, они виділи кождого, хто лиш появив ся у вікні. Кількох Іспанців убито і зранено; до того дим і горяч на поверсї так збільшили ся, що люди не могли вже там видержати. На приказ Франціска уступили всї і зійшли на долину переставши стріляти.

— Що нам тепер робити, сеннор? — спитав Дієґо поважно.

— Що робити? — відповів Франціско. — Они спалили веранду, впрочім ще нічого не взяли. Дім не запалить ся, бо камінний, що найбільше могла би займити ся криша; але й ми ще тут. Я не бачу, аби неприятель дійшов дальше як перше. Скоро веранда згорить, мусимо знов вийти на гору і на ново розпочати стріляпину з вікон.

— Слухайте, пане! Они пробують двері.

тованих краях. Окремої краєвої оборони для анектованих країв не буде.

Проект того закона вже готовий, але час введеня его в жите ще не означений, бо то залежить від загально-державної реформи войскового закона, з якою він має бути рівночасно введений в жите.

В моравскім Берні пос. Лехер промовляв 21 с. м. на зборах виборців, характеризуючи політичне становище німецкого національного союза. Димисия міністра Шрайнера вразила поступових Німців так болючо, що то заставило окремі парляментарні фракциї злучити ся в німецкий національний союз. Але союз не веде особистої політики, тілько річеву, домагаючи ся передовсім нового обсадженя становища німецкого міністра-земляка і переслана язикових законо-проектів для Чехії до національної комісиї.

Загалом речник німецкого національного союза дуже невдоволений з теперішного правительства, яке скрізь: на поли торговельної політики, державних фінансів, національних відносин, відносин до Угорщини — виказує тілько занедбане. Найдорожший час минає, а правительство нічого не робить, думаючи, що сповнило свою задачу, коли постарало ся о заснованє найконечнійших потреб дня.

У француській палаті послів вела ся в пятницю дискусия над справою марокканьскою. Палата 62 голосами против 74 приймила додатковий кредит до буджету на 1909 рік на марокканьску виправу. У відповіди на критику одного із социялістичних послів, міністер справ заграничних Пішон боронив марокканьскої виправи і підніс, що Франция придбала собі признанє для своєї політики зі сторони всїх держав. Міністер вказав також на заключений з Марокком договор, котрий управильнює всї трудности.

Цісар Абісинії Менелик копає. Цісарева Таіту скинена з престола, єї примушено силою до опущеня цісарскої палати. Всї начальники поодиноких племен зложили присягу на вірність малолітному престолонаслїдникови.

Сим разом революция вийшла з провінциї Шоа, в котрій родив ся Менелик. Начальники племен тої провінциї, боячи ся інтриґ цісаревої, постановили усунути єї від всякого впливу на правлїнє і вирушили против столиці та присилували уневажнити всї зміни в командах поодиноких войскових відділів, переведені на приказ цісаревої.

Послїдні телеґрами доносять, що цісар відмовляє приниманє поживи,поки не допустять до него его супруги, супротив чого цісареву знов пущено до палати. Положенє Европейців, що перебувають в Абісинії з кождим днем грізнїйше, бо погром може вибухнути при якій небудь нагоді.

Новинки.

Львів, дня 27 марта 1910.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав в суботу по полудни на один тиждень за границю.

— Іменованя і перенесеня. Пан Управитель Міністерства іменував в статї урядників технїчно-лїсних управи маєтностий буковиньского греко-православного фонду релїґійного, елєва лїсництва Вол. Едлїньского, асистентом лїсництва. — П. Міністер справедливости іменував судиями повітовими судів: Теод. Яскуляка в Копичинцях для Потока Золотого, Вол. Верена в Мостисках для Печеніжина, Стан. Спендаковского в Золочеві для Будзанова, дра Волод. Вергановского у Львові для Львова, Вол. Гвоздовича в Белзї для Краківця, Ів. Пікіша у Львові для Копичинець, Вольфа Жарковера в Підволочисках для Підволочиск, Ев. Весоловского в Богородчанах для Лопатина, Йону Візенберга для Городенки, Алекс. Фріда в Бродах для Грималова, Евг. Гайслера в Устриках для Самбора, Генр. Садловского в Товмачи для Яблонова, Вит. Гляватого в Коломиї і Богд. Монцібовича в Галичи для Журавна. — Пан Намістник переніс комісарів повітових: Зиґм. Грозевича з Дрогобича до Чорткова, Волод. Смолеви зі Львова до Тарнобржеґа, Едвар. Якубского з Березова до Тернополя; конципістів Намістництва: Меч. Інеса з Тернополя до Березова. Ферд. Данельца зі Львова до Дрогобича, Сат. Мравінчіца з Чорткова до Львова і практ. конц. Намістництва Ів. Фіцнера зі Львова до Камінки струмилової.

— Репертуар руского театру в Коломиї. (Саля Каси ощадности). Початок о год. $7^1/_2$ веч.

Ві второк, дня 29 марта с. р. „Cavaleria rusticana“, опера в 1 дїї Масканїого. — Розпічне: „Пан Штукаревич“, штука в 2 діях Зіпевича.

В середу, дня 30 марта с. р. „Зоряний вінець“, містерия в 3 діях В. Пачовского, музика Людкевича.

В четвер, дня 31 марта с. р. „Галька“, опера в 4 діях Ст. Монюшки. Гостинний виступ Фільомени Лопатиньскої в головній партиї.

— Бібліотека і позичальня Тов. „Просьвіти“ містить ся в домі „Просьвіти“, Ринок ч. 10 і займає 3 комнати. Позаяк бібліотеку ще порядкують і списують, то число всїх книжок незвістне докладно. З днем 31 грудня 1909 записано було в катальоґ 7020 а в інвентар 5339. Крім того в в підручній бібліотецї есть 209 книжок. В 1909 р. функционувала бібліотека від 1 цьвітня до 15 липня і рід 1 падолиста до 31 грудня. Книжки видавано в пополудневі години від 4—7 в буднї і від 5—8 в сьвяточні дни. Користали з позичальнї переважно ученики середних шкіл. В протягу року випозичено 6023 книжок 529 особам. Випозичали головно ученики 461 осіб а відтак академіки, професори урядники робітники і люди иньших звань, разом 68 осіб. Всїх позичальників було 529 з того 350 мужчин, 79 женщин. Бібліотеку вів спершу п. Ант. Гапяк, а відтак панї Анна Жукова.

— Сегорічна весна чи зима робить великі несподїванки. На сам латиньский Великдень впав снїг і потис мороз а зима пригадала ся таки на добре та наробила певно шкоди по полях і огородах та садах. Нинї був знов мороз у Львові хоч не великий, бо лиш на 2 степені, але воздух все-таки досить студений і місцями земля білїє ся від снїгу. — Про незвичайне з'явище доносять до „Дїла“ з Надвірнянщини: Дня 20 марта с. р. в неділю, були гори наші за Надвірною повиті туманами. Так само стояли тумани в около Волосова, як око сягало. При тім було тихо. Аж вечером около 7 години дали ся чути громи по за Надвірною, якби в горах тай зачало лискати, як в літї. Се тривало годину. Потім пішов дощ з північним вітром, спершу більший, відтак менший, котрий падав ще й в понедїлок 21 марта. Я старий чоловік, богато чув тай видів, але так вчасної громовиці ще не памятаю.

З тов. „Руска Бурса реміснича і промислова у Львові“. На загальних зборах членів сего Товариства дня 11 марта с. р. вибрав на рік 1910 такий видїл: Василь Нагірний голова, о. Іларион Паньківский містоголова, Іван Бачиньский скарбник, Павло Керпякевич, секретар, Василь Ґресяк господар, Михайло Стефанївский, др. Володимир Бачиньский, Йосиф Делькевич, Петро Сенюта, о. Дамян Лопатиньский члени видїлу.

— Навіть і паска може стати ся причиною самоубийства. В суботу перед полуднем кинула ся 20-лїтна Розалїя Ялаєівна з ганку першого поверха на подвіре в самоубийчім намірі і зломила собі праву руку. Поготівля ратункова подавши їй першу поміч відвезла єї до загального шпиталю. Коли дижурний лїкар поготівлї єї спитав, що стало ся причиною що она хотїла собі жите відобрати, сказала она, що паска їй не удала ся і тому не хоче ся їй жити на сьвіті.

† Померли: о. Николай Лукавецкий, радник митрополичої консисториї і парох в Жидачеві, упокоїв ся дня 23. с. м. в 81-ім р.

— Можуть пробовати, як довго їм подобає ся; повинні були то робити, доки ще стояла веранда і ми не могли звідтам нїчого видїти. Скоро лиш огонь потахне ми зуміємо вже відогнати їх від дверий. — Пійду на гору побачити, що там діє ся.

— Нї, сеньор, то непотрібне. Чого виставляти ся на небезпечність, коли ще така ясна полумінь.

— Погляну хоч, чи так дїйстно є, Дієґо. А ви між тим велїть всїх ранених знести до північної комнати: там они будуть найбезпечнїйші і далеко від борби.

Франціско вийшов по камінних сходах на гору. Комнати були повні диму, так що він не міг нїчого розріжнити. Якась на осліп вистрілена куля перелетіла попри его голову. Він підійшов до вікна і сховав ся безпечно за муром.

Полумінь вже потахла і горяч стала менша. Вскорі тріскіт а відтак другий заповів, що веранда завалила ся.Він виглянув крізь вікно. Купи розжареного вугля і хмари искор упали перед дім і на якийсь час відогнали напастників. З веранди не полишило ся нїчого крім горіючих ще кінців півпоречних бальків, що виставали з муру над долїшними вікнами і тлїючі ще кінцї стовпів, що єї підпирали. Але дим розійшов ся в долині і один чи два вистріли показали Франціскови, що ворог добачив его.

— Криша уратована — подумав він — відступаючи від вікон і я справді не знаю, чи утрата веранди не есть для нас користною.

Що задумували тепер розбишаки, тяжко було збагнути. Они на якийсь час заперестали пальби і Франціско повернув до своїх товаришів на долинї. Поволи дим розходив ся і они могли знов займити свої попередні місця в горішній части дому. Але розбишаки не стріляли, тому й они мусїли сидїти без дїла, бо могли лиш при блиску вистрілів добачити ворога. Пероблено вже нїяких дальших проб коло дверий нї коло вікон. Франціско на дармо ломив собі голову над тим, який може бути дальший плян напастників.

Майже пів години тревала перерва в боротьбі. Деякі Ішпанцї гадали вже, що неприятель вернув до своїх човен і від'їхав, але Франціско знав їх лїпше. Він не міг нїчого иншого робити, як хиба стояти на своїм становищи на горі і виглядати деколи, аби слїдити за їх рухами. Дієґо і ще кількох людий були коло него; прочі ждали на долинї, аби непотрібно не виставляти ся на небезпечність.

— Боже сьвятий! Коли то не була страшна ніч, сеньор, то вже хиба нїякої не буде. Кілько годин ще до дня? — спитав Дієґо.

— Ще найменше дві, як гадаю — відповів Франціско — але перед тим мусить ще борба рішити ся.

— Нехай нас Господь хоронить! Погляньте, сеньор, чи не ідуть они?

Франціско поглянув в напрямі будинків і побачив в темнотї наближаючу ся купу людий. Тревало то кілька хвиль і він міг відтак добре побачити, що то має бути.

— Справдї Дієґо, они надходять; поробили драбини і несуть їх сюди. Видко хотять добувати ся сюди крізь вікна. Покличте всїх людий сюди! Тепер будемо мати дїйстно тяжку борбу.

Ішпанцї вийшли на гору і виповнили комнату доси заслонену верандою, що мала три вікна, які виходили в сторону ріки.

— Стріляти тепер, сеньор?

— Нї, не стріляйте, доки їх голови не вринуть понад вікна. Більше як по двох нараз не може їх вилїзти до одного вікна. Памятайте, люди, що тепер перед вами тяжка борба і що маєте до дїла з людьми, котрі нїколи не пощадять вашого життя і не знають нї милосердия нї ласки.

З долини поприставлювано тепер грубі драбини і їх кінцї виставали понад отвори вікон. Драбини були зроблені на борзї, але сильно і були майже так широкі як вікна. Роздав ся голосний крик і в тїй самій хвили почали розбишаки скоро вступати по драбинах.

(Дальше буде).

житя, а в 55-ім р. сьвященьства. — О. Стефан Козій, парох в Яловім, устрицкого деканата, упокоїв ся дня 21. с. м. в 54-ім р. житя, а в 28-ім р. сьвященьства.

— **Торговля садовиною у Львові.** В 1909 р. узискав львівский маґістрат з оплат за місця, на котрих позваляв продавати садовину, загалом 3102 корон. При ліцитациї на сей рік був так великий попит о місця і так підбивано ціну місць, що прихід з тих самих оплат виносив 11.786 корон, отже о 8684 корон більше. В виду так сильного попиту, постановив маґістрат отворити цілий ряд нових становищ для торговельників садовини. Не треба й казати, що торговельники будуть собі відбивати то на консументах, що платять маґістратови. Єсть се також одна з причин дорожні у Львові.

— **З Калуша** доносять: В неділю дня 3 цьвітня с. р. відбудуть ся в Калуши в компатах „Нар. Дому" о 2-ій год. по пол. звичайні сходини виділу окр. тов. „Взаїмна поміч" з таким порядком: 1. Внесеня членів. Відтак відбудуть ся сходини філії тов. педаґоґічного, почім удадуть ся участники на аматорску виставу „Верховинців", уладжену окружним болехівским відділом. — За виділ: *О. Нарольский*, голова, о. *Ю. Чучкевич*, секретар.

— **Мануня Тарновска.** Процес, який тепер веде ся у Венеции за убите ґр. Комаровского, єсть під взглядом криміналістичним і социяльним так інтересний і характеристичний, кидає так ярке сьвітло на теперішні суспільні відносини в Росиї і на ті круги, що хоч збиранина з цілого сьвіта і люди звичайно малого образованя, але на основі свого походженя, своїх родових титулів і свого майна, найчастійше легко нажитого їх предками, всїлякого рода двораками або чиновниками, зачисляють себе до найвисших кругів інтеліґенциї і що годить ся придивити ся близше тій людині, около котрої поправді весь процес крутить ся і тим особам, що стояли і стоять в найблизшій з нею звязи. Щоби оправдати сказані повисше слова „збиранина з цілого сьвіта", згадаємо тут поки що лиш коротенько, що Тарновска, з роду О'Рурке, єсть первістно ірляндского походженя, але в єї роді знаходять ся і Нїмці; чоловік єї, Тарновский з походженя т. зв. Малорос або Українець; один з єї любовників, Боржевский, польский шляхтич, другий Нїмець Шталь, ще инші Москалї з роду; треба ще лиш, щоби знайшов ся якийсь Жид, а так була би разом вся тота збиранина з цілого сьвіта, що репрезентує одну велику гниль суспільну в цілій теперішній Росиї.

Зачнім насамперед від мужа Тарновскої. Васюком звали молодого Василя Василевича Тарновского, для відріжненя його від батька, котрий звав ся також Василь Василевич як і всї Тарновскі, що від соток літ з рода в рід називали ся Василями аж до свого предка Мазепи, від котрого рід свій виводять, а котрий звав ся Іван. Старий Василь Тарновский гордив ся дуже своїм походженєм від козацкого гетьмана, але син його, Васюк, був чоловік, що вже зовсім виродив ся. Старий Василь Василевич унаслїдував був по своїх предках велике майно і видавав його щедрими руками але з повною повагою. Всїлякі купцї і промисловці як в Київі так і на цілій Українї збирали для него всїлякі памятники давної бувальщини, коли їх і не знаходили, то фабрикували і продавали Тарновскому, котрий щедро платив за них. Його дім став ся був формальним музеєм українських старинностий, в котрім знаходило ся також немало памяток і по Шевченку. Був то український вельможа, котрий убирав ся по українськи, котрий навіть і в місті під француским сурдутом носив вишивану українську сорочку, а котрого вся численна служба мусїла так само убирати ся по українськи.

Вихованєм дїтий займав ся він так само мало як і його слабовита жінка. Дочка його і син вирастали як дикуни. Васюка віддали були до ґімназиї, але він мимо всего впливу і богатства свого батька міг ледви кілька низших кляс перелїзти. Васюк, дуже хороший молодець, високого росту, мав красний теноровий голос і якийсь час підготовляв ся на артиста до театру. Але слабі груди не позваляли єму займати ся серіозно наукою співу і музики, а його гулящє, розпустне житє ще більше його ослабило. Як мужчина хороший з виду, дуже музикальний, елеґантний і богатий, знаходив Васюк легко вступ до всїх товариских кругів. Всїм тикав і всї єму тикали, почавши від найбільших панів а скінчивши аж на тих, що волочили ся по послїдних норах. Васюк став ся був небавком любимцем не лиш молодих дївчат, що ще дивлять ся на сьвіт ідеально, але навіть і деяких вже постарших дам з росийских товариских кругів. Мав, як то кажуть, щасте до жінок, аж нараз забажав таки ідеальної любови і знайшов собі — Мануню, Марию ґрафиню О'Рурк.

Телеґрами.

Відень 28 марта. Міністер справедливости іменував контрольора вязниць при суді окружнім в Золочеві Ґвідона Панка управителем вязниць при краєвім суді у Львові.

Відень 28 марта. Японьский князь Фушімі з жінкою прибули тут вчера інкоґніто. В середу будуть обоє на окремій авдиєнциї у Цісаря. В четвер вечером возьмуть участь в дворскім обіді в Шенбруні. З Відня поїде князь з жінкою до Будапешту, відтак вернуть до Відня і поїдуть опісля до Реки в цїли оглянення стациї маринарки. Звідтам вернуть знов до Відня і поїдуть опісля до Росиї.

Петербург 28 марта. Цар підписав маніфест дотично Фінляндиї, котрим наказує, щоби проєкт закона, предложений радою міністрів цареви в справі оголошування законів відносячих ся лиш до Фінляндиї та законів о загально державнім значінню предложено думі і раді державній. Фінляндскому соймови треба призволити, щоби видавав свою гадку що до того проєкту, котрий буде підданий під нараду думи і ради державної. Гадка та має бути висказана до місяця по одержаню того проєкту. Маніфест висказує надію, що дума і рада державна переведуть свою задачу в цїли укріпленя єдности і цїлости держави росийскої на добро всїх підданих.

Рим 28 марта. Часописи доносять, що Люццатті відбув нові конференциї в справі утвореня кабінету а специяльно кінчив переговори в цїли позисканя до кабінету президента Цаккі. Часописи доносять, що Люццатті має надію, що єму удасть ся утворити кабінет при помочи радикалів, але зазначують, що коли би они відмовили єму своєї помочи, то він міг би також утворити сильне правительство, котре би було певне підпори Джолїттіго і його прихильників.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворец:

З Кракова: **2^{30}**, $5·50$, $7·25$, **8^{55}**, $9·50$, $1·10$*), **1·30**, $5·45$, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10^{30}.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9·44$, $6·29$*), $11·55$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9·28$, 6·13*), $11·39$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{15}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{32}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недоиада. (Телефона ч. 527).